

FOLKLORO KAUPIMO PROBLEMOS IR TYRINĖJIMŲ KRYPTYS KLAIPĖDOS UNIVERSITETE

LINA PETROŠIENĖ

Klaipėdos universitetas

Klaipėdos universitete (toliau – KU) folkloro ir etnologijos¹ dėstomieji dalykai integruoti į kai kurias lietuvių filologijos, istorijos, muzikos, choreografijos, pedagogikos studijų programas². Grynųjų etnologijos ar folkloro studijų programos nėra. Pastaroji aplinkybė lemia folkloro duomenų rinkimo ir tvarkymo problemas ir suponuoja universitete dirbančių etnologų ir folkloristų mokslinių tyrimų kryptis – tai ir yra *s t r a i p s n i o** o b j e k t a s.

D a r b o t i k s l a s – surinkti ir apibendrinti duomenis apie: a) KU padalinius, kuriuose kaupiamas ir archyvuojamas folkloras; b) folklorinio, etnologinio pobūdžio tyrinėjimus.

T y r i m o m e t o d a i – analizės, lyginamasis, apibendrinamasis.

Ž o d ž i a i r a k t a i: Klaipėdos universitetas, folkloras, archyvai, moksliniai tyrimai.

Folkloro archyvai

Klaipėdos universitetas, kaip mokymo ir mokslo struktūra, šiemet pažymėjo penkioliktuosius veiklos metus, tačiau yra perėmęs Klaipėdoje iki tol veikusių kitų Lietuvos aukštųjų mokyklų – Lietuvos valstybinės konservatorijos, Šiaulių pedagoginio instituto – fakultetų palikimą: sukauptus archyvus, kai kurias tradicijas, mokslinį potencialą.

Folkloras, etnografinė ir dialektologinė medžiaga Klaipėdos universitete kaupiama ir archyvuojama Humanitarinių mokslų fakulteto Baltų kalbotyros ir etnologijos (HMF BKE) katedros folkloro laboratorijoje (įkurta 1992 m., vedėja A. Drukteinytė) ir tautodailės kabinete (įkurtas 1996 m., vedėja E. Matulionienė), Menų fakulteto Liaudies muzikos (MF LM) katedros metodiniame folkloro kabinete (įkurtas 1982 m., vedėja D. Kubiliutė), Choreografijos (MF CH) katedros folkloro archyve (įkurtas 1967 m., visuomeniniais pagrindais vadovauja prof. J. Čapaitė).

Minėtieji kabinetai ir laboratorija traktuojami kaip katedrų metodinė ir materialinė bazė, jų darbo pobūdis glaudžiai susijęs su vykdomomis studijų programomis.

* Straipsnis parengtas remiant Lietuvos valstybiniam mokslo ir studijų fondui.

Šie padaliniai atlieka keletą gana skirtingų funkcijų: tarnauja mokymo procesui, moksliniams ir meniniams studentų bei dėstytojų darbams, konsultuoja interesantus etninės kultūros klausimais ir archyvuoja surinktą medžiagą. Kabinetuose dirba 1–2 laborantai, mokslo darbuotojų etatų juose nėra. Tautodailės kabinetas, Choreografijos katedros folkloro archyvas neturi aptarnaujančio darbuotojo, juose tvarkosi dalyką dėstantys arba mokslinius darbus iš surinktosios medžiagos rašantys dėstytojai entuziastai. Daugybė darbų, negausios darbuotojų ir techninės pajėgos kiek stabdo darbo tempą. Kai kurie archyvai tvarkomi taikant didelį įdirbį turinčių institucijų – Lietuvių kalbos, Lietuvių literatūros ir tautosakos, Lietuvos istorijos institutų, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Etnomuzikologijos instituto – standartus. Kituose – sava, daugiau praktiniams poreikiams pritaikyta sistema.

Archyvuose sukauptą ir saugomą medžiagą per pastaruosius trisdešimt metų surinko studentai muzikai, lituanistai, choreografai ir jų vadovai organizuotų ekspedicijų-folklorinių praktikų metu (žr. lentelę).

Klaipėdos universiteto folklorinę ir etnografinę medžiagą kaupiančių archyvų
2005 m. rugsėjo mėn. duomenys

	HMF BKE folkloro laboratorija	HMF BKE tautodailės kabinetas	MF LM metodinis folkloro kabinetas	MF CH folkloro archyvas
Muzikos instrumentai (vnt.)	88		175	
Archyviniai garso įrašai (val. / garso juostų vnt.)	1700 val.			20 vnt.
Tautosakos rankraštyno rinkiniai (vnt.)	155			
Muzikinis folkloras (vnt.)	3670		10 000	
Sakytinis folkloras (vnt.)	4230		2000	
Etnografija ir kraštotyra (vnt.)	20 820			
Kalbos duomenų komplektai (vnt.)	370			
Tautodailės darbų fotografijos (vnt.)	850	2140		
Archyviniai vaizdo įrašai (val. / vaizdo juostų vnt.)	13 val.	44 vnt.	3 vnt.	
Tautinio kostiumo detalės (vnt.)		204		
Tautodailės dirbiniai ir buities daiktai (vnt.)		305		
Folklorinio šokio aprašai (vnt.)				6000

Kuriantis Klaipėdos universitetui, studijų programas pertvarkant taip, kad jos atitiktų universitetiniam išsilavinimui keliamus reikalavimus, nuo 1991 m. nė vienoje studijų programoje neliko finansuojamos tautosakos ekspedicijos tikraja šio žodžio prasme – su numatyta vietoje, vadovu, tikslu, uždaviniais, surinktos medžiagos analize ir kt. Nemaža reikšmės turėjo ir to meto nelengva finansinė padėtis.

KU studijų programose išliko vienintelė filologinė praktika HMF lietuvių filologijos specialybės studentams, kurie po trečiojo kurso, išklaušę nurodymus, kaip rinkti tautosakos ir dialektologijos duomenis, gavę šūsnį anketų, į KU HMF BKE katedros folkloro laboratoriją privalo pristatyti ne mažiau kaip 90 min. garso įrašų su nustatytu kiekiu tautosakos, dialektologijos, etnografijos duomenų vietnetų. Visas įrašuose esantis tekstas turi būti iššifruotas ir užrašytas sutartine rašyba, nustatyti tautosakos žanrai arba etnografinės medžiagos pobūdis. Praktikos vadovai patikrina ir įvertina studentų surinktą medžiagą. Vietovė, iš kurios turi būti surinkta medžiaga, nenurodoma. Paprastai tai būna studento ar jo tėvų gimtinė, apklausiami seneliai, giminės ar pažįstami. Taigi medžiaga renkama iš įvairių Lietuvos regionų, tačiau didžioji jos dalis – iš Žemaitijos. Vis dėlto studentai skatinami fiksuoti unikalų senųjų Klaipėdos krašto gyventojų – lietuvininkų ir kuršininkų – etnokultūrinį palikimą. Šiuo metu per 300 val. garso įrašų yra iš šio krašto gyventojų – lietuvininkų, apie 50 val. iš Lietuvos latvių – kuršininkų, nuo seno gana tankiai gyvenančių Šventojoje, Kuršių nerijoje.

Toks folklorinės medžiagos rinkimo būdas turi daug trūkumų, bet yra ir tam tikrų privalumų. Šiais laikais kaimo žmonės gana nepatikliai žiūri į nepažįstamuosius, o artimieji kalbasi gana noriai, gerokai atviriau – reikia padėti savam mokslo siekiančiam jaunuoliui gauti aukštesnį balą. Kai kurie respondentai tai laiko garbės dalyku: jų pateikta medžiaga, nuotraukos papuls kur nors „aukščiau“. Taip KU BKE katedros folkloro laboratorijos archyvai kasmet pasipildo vis naujais, gana margais pagal pobūdį ir vertę duomenimis. Čia saugoma ir 1976–1992 m. Lietuvos valstybinės konservatorijos Klaipėdos fakultetų Lietuvių kalbos ir režisūros katedros studentų lituanistų ir jų dėstytojų ekspedicijose surinkta medžiaga³.

KU BKE folkloro laboratorijos archyvais naudojasi universiteto mokslininkai, dėstytojai, lietuvių filologijos bakalaurai ir magistrantai, rašantys mokslo darbus iš dialektologijos ar etnologijos, VDU etnologijos ir folkloristikos krypties magistrantės, doktorantės. Panaudojant folkloro laboratorijos medžiagą, išleistas dainų rinkinys „Bėgau jūružem“ (L. Petrošienė, J. Bukantis, 1997), knygos „Mažosios Lietuvos žvejų dainos“ (R. Balsys, 2003), „Kuršių Nerijos vietų vardai“ (D. Kiseliūnaitė, L. Simutyte, 2005), įteikta spaudai „Vakarų žemaičių tarmė“ (J. Bukantis, 2006), rengiama lietuvininkės A. Mažeivos dainų kompaktinė plokštelė ir dainų transkripcijų rinkinys „Eit mergelė pajūriais“.

KU HMF BKE katedros tautodailės kabinete kaupiama, klasifikuojama tautodailės archyvinė medžiaga, gaminamos metodinės priemonės. Saugomi, restauruojami, pritaikomi praktiniam naudojimui autentiški tautodailės eksponatai, autentiškos tautinio kostiumo detalės ir jų kopijos. Jas gamina studentai laboratorinių ir savarankiškų darbų metu. Kopijos vaizdžiai perteikia dėstomąją programinę medžiagą, naudojamos mokomajame ir kūrybiniame procese. Turimi tautiniai kostiumai nuolat atnaujinami, restauruojami bei, esant poreikiui, komplektuojami konkrečiam asmeniui. Kostiumais ilgą laiką naudojosi „Vorusnės“ folkloro ansamblis, šiuo

metu – fakulteto studentai bei dėstytojai koncertų, miesto ir universiteto renginių, folkloro egzaminų bei pedagoginės praktikos metu.

Surinktą medžiagą naudojami dėstytojai ir studentai ruošdamiesi paskaitoms, seminarams, konferencijoms. Čia nuolat eksponuojami autentiški ar studentų pagaminti tautodailės dirbiniai⁴. Sukauptos medžiagos pagrindu, apibendrinant tautinio kostiumo gamybos technologiją, panaudojimo galimybes, parengta gausiai iliustruota mokomoji knyga „Klaipėdos krašto tautiniai darbužiai“ (E. Matulionienė, 2005).

MF LM katedros metodiniame folkloro kabinete greta metodinės literatūros, muzikos instrumentų, partitūrų, diplominių darbų, aranžuotųjų, dėstytojų ir studentų meninių studijų koncertų, valstybinių egzaminų programų įrašų saugoma ir 1983–1989 m. vykusių etnomuzikologinių ekspedicijų medžiaga, kurios didžiąją dalį sudaro muzikinio folkloro įrašai (žr. lentele). Unikali instrumentinio folkloro medžiagos surinkta 1987–1989 m. vykusių bendrų tuometinės Lietuvos valstybinės konservatorijos bei Klaipėdos fakulteto studentų ir dėstytojų etnoinstrumentologinių ekspedicijų metu. Duomenys naudojami studentams rašant baigiamuosius bakalaurų, magistro darbus, ruošiant valstybinių egzaminų programas, dėstytojams rengiant mokslinius pranešimus⁵. Žvejiškos tematikos tautosakos rinkinyje „Eisim žvejoti“ (sud. I. Nakienė, D. Kubiliūtė, 2001) įtraukti muzikinio folkloro pavyzdžiai, priklausantys metodiniam folkloro kabinetui, publikuojama doc. I. Nakienės asmeninių archyvų medžiaga.

MF Choreografijos katedra įkurta 1967 m. Vilniaus pedagoginiame institute, 1971 m. perkelta į Klaipėdoje kuriamą Šiaulių pedagoginio instituto Muzikos fakultetą⁶. Nuo pat darbo pradžios imtas kaupti ir folkloro archyvas. Folklorinė choreografinė medžiaga buvo renkama po visą Lietuvą vykdavusių tautosakos ekspedicijų, studijų programoje vadintų „folklorine praktika“, metu. Kartais šios ekspedicijos buvo rengiamos kartu su Lietuvių kalbos ir literatūros institutu. Į ekspedicijas studentai su savo pedagogais – dr. K. Poškaičiu, prof. J. Čapaitė ir kt. – vyko maždaug iki 1991 m. Surinkta medžiaga buvo kataloguojama, t. y. šokiai, rateliai, žaidimai aprašomi tam tikros formos kortelėse. Jos sudarytos pagal Lietuvių tautosakos rankraštyno (LTR) pavyzdį ir kiek patobulintos dr. K. Poškaičio⁷. Duomenys buvo analizuojami: rašomos apžvalgos, kursiniai, diplominiai darbai, rengiami studentų mokslinių konferencijų pranešimai⁸. Daug kas panaudota praktikoje, kuriant stilizuotus folklorinius šokius ar temines programas. Išleista keletas šokių, ratelių, žaidimų knygų: „Šalavijo rūtelė“, I–II d. (J. Čapaitė, 1994, 1998), „Pas močiutę augau“ (J. Čapaitė, 1996), „20 žemaitiškų šokių“ (J. Čapaitė, 2001), „Vidury pievelės“ (J. Čapaitė, 2005).

Šiame folkloro archyve saugoma dalis žymių choreografų – E. Morkūnienės, K. Poškaičio – asmeninių archyvų. Paminėtina prof. J. Lingio biblioteka (vedėja doc. A. Gražulienė), kurioje, be literatūros, dokumentų, laiškų ir kt., yra ir paties J. Lingio užrašytų ar iš kitų archyvų perrašytų folklorinio šokio aprašų. Pastaruosius penkiolika metų choreografinio folkloro archyvo fondus papildė tik studentai neakivaizdininkai. Jie, įvairiuose Lietuvos rajonuose dirbdami kultūrinį darbą,

bendraudami su vietos žmonėmis, kartais dar užrašo ir vieną kitą šoki, ratelį ar žaidimą⁹.

Kiekvienas iš minėtųjų folkloro kabinetų turėjo savitą istoriją, savus tikslus ir užduotis. Galima apgailestauti, kad jų archyvai pastaraisiais metais papildomi gana menkai. Tai visuomeniniais pagrindais asmeninėmis lėšomis daro kai kurie dėstytojai, ragindami ir savo studentus dirbti šį šventą darbą – fiksuoti ir saugoti lietuvių etninę tapatybę reiškiantį kultūrinį paveldą.

Klaipėdos universiteto archyvų, kaupiančių folklorinę ir etnografinę medžiagą, apimtis, palyginti su kitais archyvais, pavyzdžiui, Lietuvių literatūros ir tautosakos instituto, Lietuvos istorijos instituto, yra nedidelė, tačiau čia yra unikalių, vakarų Lietuvos, pamario krašto savitumą atskleidžiančių duomenų.

Mokslinių folkloro tyrimų kryptys

Mokslinius folkloro, etnologinius tyrimus atlieka ir skelbia pirmiau minėtųjų katedrų, Muzikos istorijos ir teorijos katedros dėstytojai bei kai kurie Baltistikos centro, Muzikologijos instituto, Baltijos regiono istorijos ir archeologijos instituto mokslo darbuotojai. Vieno šios srities mokslininkus telkiančio centro, katedros ar instituto nėra.

Kiekybiškai vyraujanti folkloro mokslinių tyrimų kryptis yra muzikinis – vokalinis, instrumentinis, choreografinis – folkloras¹⁰.

Analizuojami liaudies dainų melodikos bruožai, jie lyginami regioniniu pagrindu, nevengiama pasižvalgyti į artimesnių kaimynų – latvių, lenkų, vokiečių – etninę muziką. Nemaža dėmesio skiriama lietuvininkų liaudies dainų analizei ir lyginimui, lietuvininkų etnokultūrinės tapatybės klausimo sprendimui, pasitelkiant liaudies dainas, liuteroniškas giesmes (prof. dr. R. Sliužinskas, doc. dr. L. Petrošienė, prof. dr. D. Kšanienė, asist. D. Kubiliūtė).

Rašomos etnomuzikologijos istorinės apžvalgos, nagrinėjami lietuvių etnomuzikologijos terminijos kūrimo, vartojimo klausimai (prof. dr. R. Sliužinskas), žymesniųjų dainuojamosios tautosakos pateikėjų biografiniai ir kūrybiniai momentai (doc. dr. L. Petrošienė, asist. D. Kubiliūtė).

Gvildenami problemiški muzikinio folkloro ir autentiškų muzikos instrumentų gyvavimo, naudojimo ir išlikimo klausimai natūralioje aplinkoje, scenoje, folkloriniuose kolektyvuose, mokyklose, tarp jaunimo (prof. dr. A. Vyžintas, doc. I. Nakienė, lekt. A. Merkelienė).

Aprašomos ir analizuojamos liaudiško muzikavimo tradicijos autentiškais ir atneštiniais muzikos instrumentais: tradicinėmis kanklėmis (doc. V. Alenskas, doc. N. Tenskienė, lekt. A. Merkelienė), pučiamaisiais (prof. dr. A. Vyžintas, prof. V. Tetenskas, prof. habil. dr. A. Motuzas), smuikais (lekt. V. Taratunina), armonikų tipo instrumentais (doc. V. Kaknavičiūtė, lekt. L. Augėnaitė). Daug dėmesio skiriama instrumentinio muzikavimo tradicijų analizei Žemaitijoje ir Klaipėdos krašte (lekt. L. Augėnaitė), kaimiškos kapelos raidai (doc. V. Alenskas). Liaudies muzikantų

kūrybinis palikimas, jų pedagogikos bruožai aptariami personalijoms skirtuose leidiniuose (prof. V. Tetenskas, doc. V. Alenskas, doc. V. Kaknavičiūtė).

Ypač unikaliais laikytini Mažosios Lietuvos instrumentų tyrinėjimai: instrumentų meistro A. Butkaus atlikta kanklių-arfos, psalteriumo mokslinė rekonstrukcija, pagaminti, eksponuoti Lietuvoje bei užsienyje ir kiti šiame krašte naudoti muzikos instrumentai. Tyrimų rezultatai, instrumentų gamybos patirtis apibendrinta knygoje „Mažosios Lietuvos liaudies instrumentai ir apeiginė muzika“ (A. Butkus, A. Motuzas, 1994).

Nagrinėjama sudėtinga ir savita muzikinio folkloro sritis – liaudies religinės muzikos, autentiškų instrumentų paskirtis ir naudojimas katalikiškose bažnytinėse apygose (prof. habil. dr. A. Motuzas).

Choreografai, beje, kaip ir muzikai, daug laiko ir jėgų atiduoda praktinei kūrybinei ir koncertinei veiklai. Sukaupia patirtis apibendrinama teoriniuose darbuose, įvairiais aspektais gvildenančiuose lietuvių tautinio šokio problemas. Aptariami regioninio liaudies choreografijos savitumo, kilmės klausimai (dr. K. Poškaitis), liaudies ir sceninės choreografijos santykis, folkloro panaudojimas sceninio šokio kūryboje (prof. J. Lingys, prof. J. Gudavičius, prof. J. Čapaitė). Parengtas ir išleistas ne vienas folklorinių šokių, ratelių, žaidimų rinkinys su metodinėmis ir teorinėmis dalimis (žr. p. 69, prof. J. Čapaitė).

Plėtojami ir dainuojamosios tautosakos tekstų – liaudies dainų turinio, poetikos, simbolikos (doc. dr. R. Balsys, lekt. R. Grumadaitė), pasakojamosios tautosakos (lekt. R. Grumadaitė ir M. Radauskienė), baltų mitologijos (doc. dr. R. Balsys) tyrinėjimai. Remiantis ilgamete pedagogine praktika, gvildenami sakininės tautosakos pateikimo, interpretacijos klausimai, svarstomos integracijos galimybės bendrojo lavinimo mokyklų pamokose ir popamokinėje veikloje (lekt. R. Grumadaitė ir M. Radauskienė).

Tautodailės tyrinėjimai (lekt. E. Matulionienė) apima tautinio kostiumo istorijos raidą, dėvėseną, gamybą, pritaikymą vaikams, tiksliau – vaikų folkloro kolektyvams. Išskirtinio dėmesio sulaukė Klaipėdos krašto tautinis kostiumas bei jo specifinės detalės.

Išvados

1. KU folkloro archyvuose esanti medžiaga kaupiama ir klasifikuojama pagal galimybes, turimas lėšas, darbuotojų pajėgas. Siekiama laikytis standartų, kurie leistų duomenis suvesti į Lietuvoje kuriamus elektroninius kultūros ir kalbos sąvadás. Pastaraisiais metais fondai papildomi nežymiai dėl objektyvios priežasties: nebevykdomos organizuotos ekspedicijos.

2. Muzikinio folkloro tyrimų vyravimą KU lėmė natūrali priežastis – buvusiojo Lietuvos valstybinės konservatorijos Klaipėdos fakulteto ir iš jo išaugusio dabartinio Menų fakulteto mokslinis potencialas: čia ir kituose fakultetuose, institutuose,

mokslo centruose dirbantys ir mokslinę veiklą vykdančios muzikai ir choreografai. Dainuojamosios tautosakos tekstų analizei dėmesio skyrė ir liaudies dainą ypač mėgstantys filologai, su muzikais po vienu stogu gyvenę ir kūrę iki Humanitarinių mokslų fakulteto įkūrimo (1991 m.).

3. Sakytinės tautosakos tyrinėjimai negausūs. Lituaniai, analizuodami kalbos dalykus, ypač lietuvininkų, kuršininkų, žemaičių tarmes, dažnai remiasi tautosaka, gilinasi į papročius, tradicijas.

4. Nors toliau išvardytos sritys – buities kultūra, papročiai, liaudies žinija, ūkinė veikla – yra etnologijos tyrimo objektas, pažymėtina, kad šios tematikos darbų KU bemaž nėra arba šie klausimai yra ne pagrindiniai, išsipykę į folkloristinius tyrimus. Materialųjį kultūrinį paveldą – architektūrą, kultūros paminklus, urbanistinę padėtį ir kt. – analizuoja istorikai, archeologai.

5. Didžiuma KU vykdomų folklorinės krypties tyrimų yra orientuoti į vakarų Lietuvos arealą, Mažosios Lietuvos kultūrinį paveldą, tačiau neretai peržengia vieno dalyko ar reiškinio ribas, aprėpdami platesnį kontekstą ir tapdami tarpdisciplininiai.

¹ Straipsnyje folkloristikos ir etnologijos sąvokos nėra griežtai atribojamos. Kaip rodo šių krypčių mokslo tyrimai, bemaž niekada nepavyksta folkloristams apsieiti be etnologijos tyrimo objektu laikomos medžiagos ir atvirkščiai – etnologams be folkloro duomenų.

² Studijų programos 2004–2006 m. Klaipėda, 2004.

³ Klaipėdos universitetas. Humanitarinių mokslų fakultetas. Sudarė D. Jakulytė. Klaipėda, 1999, p. 12; <http://www.ku.lt/hmf/baltu-kalbotyra/padaliniai.php>

⁴ Ten pat.

⁵ Skamba kanklės ir trimitatės. Klaipėdos universiteto Liaudies muzikos katedrai – 20. Sudarė V. Alenskas. Klaipėda, 1996, p. 25; http://www.ku.lt/mf/liaudies_muzika/

⁶ Klaipėdos universiteto Menų fakultetas 1971–2001. Klaipėda, 2001, p. 35; <http://www.ku.lt/mf/choreografija/>

⁷ Doc. A. Gražulienės informacija.

⁸ Šokio mūzos palaiminti. Sudarė J. Januška, A. Kliševičius. Klaipėda, 1998, p. 48–50.

⁹ Prof. J. Čapaitės informacija.

¹⁰ Straipsnyje minimų autorių publikacijų tikslūs duomenis galima rasti internetiniu adresu <http://ku.library.lt>

PROBLEMS RELATED TO THE FOLKLORE ACCUMULATION AND RESEARCH DIRECTIONS IN KLAIPĖDA UNIVERSITY

LINA PETROŠIENĖ

Summary

In Klaipėda University, folklore and ethnology are integrated into certain programs for studying Lithuanian philology, history, music, choreography, and pedagogics. There are no programs for studying ethnology or folklore alone. This situation causes some problems related to collection and management of folklore data and determines research directions for ethnologists and folklorists working here.

Folklore, ethnographical and dialectological data, accumulated in Klaipėda University, are archived and stored at the folklore laboratory and the folk art office of the Baltic Linguistics and Ethnology Department of the Faculty of Humanities, at the folklore office of the Folk Music Department of the Faculty of Arts, and at the folklore archives of the Choreography Department. Ethnological research

is performed and advised by teachers of the above-mentioned departments, of the Music History and Theory Department, and by some fellows of the Baltic Studies Center, the Institute of Musicology, and the Institute of the Baltic Regional History and Archeology.

Folklore offices are considered to constitute the material basis for the departments; the character of their work is closely related to the study programs implemented by the departments, i.e. these subdivisions perform several quite different functions, e.g. they serve the academic process, the research and creative needs of students and teachers, consult people interested in folk culture, and archive materials collected during fieldwork sessions. There are one or two laboratory assistants working in these offices; no fellows are employed here. Quite a big amount of work, scarce working forces and technical means considerably slow down the speed of their work; however, the archives are managed according to the standards of institutions that have significant experience, e.g. Institute of Lithuanian Language, Institute of Lithuanian Literature and Folklore, the Lithuanian History Institute, and the Department of Ethnomusicology at the Lithuanian Academy of Music and Theater. Students who perform dialectological and folklore practice are encouraged to record the unique ethnic cultural heritage of the ancient inhabitants of this region, i.e. Lithuanians and Curonians.

The quantitatively predominant direction of folklore research comprises studies of musical folklore (vocal, instrumental, and choreographic); studies of oral folklore, mythology and folk art are being developed. There are almost no works analyzing material culture (except for those dealing with musical instruments and folk costumes). Quite frequently the investigations tend to cross borders of single subject, covering broader range of phenomena and becoming interdisciplinary.

Gauta 2006-03-16